

SPEJDERNES MAGASIN

33. Årgang December 1949 Nr. 10

VED LEJRBAålet

NORSKE ROVERE I FJELDET

Da jeg var oppe i Norge i sommer for at være med i den internationale roverlejr, var jeg også sammen med mange udenlandske førere, som var kommet derop til det internationale møde, der holdes hvert andet år for at drøfte spejderbevægelsen i verden.

En aften var vi på udflygt oppe i Jotunheimen, Norges højeste fjeldområde. Lige ved snegrænsen standsede vi og gik et stykke op i sneen, hvor de norske rovere havde tændt lejrbaal med brænde, de selv havde slæbt derop. Her stod vi om balet oppe i sneen og drak vores te, mens sange på mange sprog lød ud i natten. Da balet var slut, spurgte jeg de norske rovere, om de skulle med os ned, men de ville overnatte deroppe og havde taget telte med.

Der trak tætte skyer sammen over vore hoveder, og jeg gættede på, at de ville få sne i nattens løb. Men de svarede, at det gjorde ikke noget. Natten i forvejen havde de ligget i telt på Norges højeste fjeld, Gallhøpiggen, og der havde de haft snestorm om natten, ja så megen sne, at de havde haft vanskeligt ved at komme ud af teltene om morgenen. De var en slags fjeldpoliti. Alle de udenlandske rovere var i de nætter i lejr i fjeldområdet, og da de måske kunne trænge til hjælp og vejledning, var der flere norske roverpatruljer ude som hjælpepoliti.

De rovere måtte være dygtige spejdere og i deres spejdtid have lært at klare sig under alle forhold og i alt slags vejr. Og navnlig når det er lidt koldt, kræves der noget af folk for at overvinde ubehaget og gennemføre sine planer. Men det er den slags folk, der er noget ved.

Nu kommer den tid for os herhjemme, da vejret kan være lidt ubehageligt og lidt koldt, og det er i sådant vejr, at nogle træner sig

op til at blive mandfolk ved at stå ubehaget igennem, mens andre giver efter af slaphed og ender som pylrehoveder. Tag dig selv i nakken og giv ikke op, så bliver du en fyr af samme slags som de norske rovere, der syntes, at en lejr tur over snegrænsen var en mandfolketur.

SCHWEIZISKE BJERGVANDRERE

Unge mænd af samme slags traf jeg for et års tid siden i Schweiz. Jeg overnattede i en bjerghytte lige under grænsen for den evige sne og skulle selv et stykke op i den den næste dag. Men disse unge fyre startede om morgenen klokken to, skønt det endnu var mørkt, for de ville helt op på toppen af bjerget og være deroppe, når solen stod op. Dette er et ganske enestående syn, og selv har jeg desværre kun formået at opleve det een eneste gang.

De havde mange timers besværlig gang over gletscherne for at nå toppen, men de var sports-trænede fra deres drengeår og vant til at tage vind og kulde med godt humør. Det var folk med krummer i. Det bliver man ikke ved at drømme om at være det eller ved at læse om, hvad andre laver. Man må byde sig selv noget og ikke vige tilbage, når vanskelighederne melder sig, eller fortrække sin seng en søndag morgen for et rask liv i det frie.

NU ER DET SNART JUL

Foruden praktisk dygtighed, styrke og udholdenhed kræves der også hjælpsomhed af en spejder, og nu går vi ind i den måned, hvor troppene og flokkene skal gøre deres til at glæde andre i juletiden. Som de tidligere år vil I også i år lave jeres jule-good-turn, og hver enkelt af jer i patruljen må påtage sig sin del af opgaverne, så at hjælpen kan blive så stor som mulig.

Det er en god indledning til jeres egen juleaften hjemme.

Glædelig jul.

Ors Holm

MÅNEDENS DIGT

Skuer du imod kompasset,
det man styrer skuden efter,
toner frem hist under glasset —
mærket, som bar skjulte kræfter.
Denne liljes trende flige
er et vartegn uden lige.
»Altid opad, altid fremad«!
maner den os på vor færd
gennem livet, når vi fremad
vejen søger livets værd.

Man som drenge gav os mærket,
som vi stadig kendes på;
det skal minde os om værket,
det vi sammen bygge må.
Tak din skaber, at din skude
liljen svigter ej;
når du er i storme ude,
viser den dig vej.
I dens bånd vort løsen står,
samler os til eet,
taler til os, hvor vi går:

»Vær beredt!«

Dresler.

Af den tidligere norske spejderchef H. Møller-Gasmann

Du har sikkert set det smukke billede af Jesus, som står udenfor en dør og banker på, og du har vel også forstået, at det er på din hjertedør, han banker. Du har sikkert også tit hørt hans banken. Det var vel især, når du havde gjort noget forkert, noget, der fik dig til at være bange for Guds straf!

Men een ting er at høre, at Jesus banker på, noget helt andet er at lukke op for ham. Nu plejer vi jo som regel at lukke op, når vi hører, at det banker på vores dør. Det kan ske, at hvis vi ved, at den, der banker, er en, som vi ikke bryder os om at lukke op for, så kan vi lade, som om vi ikke hører det banke. Men den undskyldning har vi ikke, når det er Jesus, der banker, for vi ved altid, at det er ham, når han banker; der er så at sige en glastrude (vor samvittighed) i døren, hvorigennem vi kan se ham. Og inderst inde i os har vi det vel alle sådan, at vi gerne vil have Jesus hos os.

Nu kan det jo hende, at den, der banker, kommer lidt ubelejligt — måske er der ikke så god orden hjemme hos os, som vi gerne ville have, der skulle være, men vi lukker da op alligevel. Og nu er der det kedelige ved det, at Jesus banker altid, når det er mest ubelejligt for os. Han kan nok gøre det også ved andre lejligheder, men

han gør det altid, når vi har syndet — og ved vor synd taget Jesus ud af hjertet. Hvis han var derinde, behøvede han jo ikke at banke på yderdøren.

Er der noget i stykker i vores hus, sender vi bud efter en, der kan reparere det. Og Jesus kommer netop for at reparere den skade, vi har forvoldt med vor synden. For der er det triste ved det, at selv om vi har lukket Jesus ind i vort hjerte, så er der gerne et eller andet rum, som vi vil have for os selv, og som vi ikke har sluppet ham ind i. Men også der vil han ind, og så banker han på døren til det rum.

Der går næppe en dag, uden at Jesus banker på hos os. Men der er enkelte tidspunkter, hvor vi tydeligere end ellers hører hans banken, og et sådant tidspunkt er netop julen, som stærkere end sædvanligt minder os om, at nu er den store reparatør kommet for at gøre alt i stand, så Gud kan tage bolig i vort hjerte. Har du ikke selv hørt hans banken op imod jul? Lad os da sige: Jeg lukker dig ind, Herre og Mester, med al din nådegave!

Da vil han give os en god og glædelig jul.

H. Møller-Gasmann

SEJREN

var kampen værd

Efter at have været patruljefører i tre år, skulle jeg overlade patruljen til en ny patruljefører. Samme aften, som ceremonien skulle finde sted, kom den nye patruljefører op til mig. »Penquin«, sagde han, »der er noget, jeg gerne vil have, du skal vide«.

Og så fortalte han løs:

»Jeg er taknemmelig på dig — på vores patrulje — på troppen. Du kendte mig ikke, før jeg blev spejder — jeg var kort sagt ved at gå i hundene. Mine kammerater var nogle frække gadedrenge — slapsvanse — løj, rapsede, — bandede o.s.v. — Jeg så op til dem, de var mit ideal. Jeg befandt mig meget godt på den måde — men når jeg nu tænker på det, hvad ville det så ikke have ført til? —

Nå, men så var det, at en tropsfører en dag slog en klo i mig. —

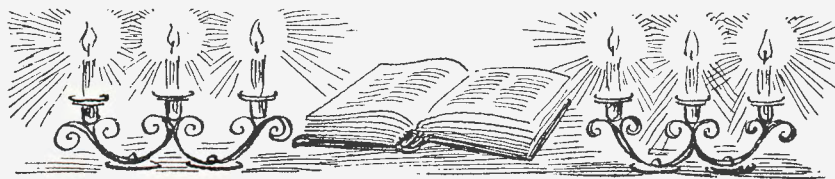

Min nysgerighed blev vakt, og jeg kom med; — i begyndelsen var det svært, men Tferen og du lærte mig så meget — at man ikke får det godt ved at gå på akkord o.s.v. — Ja, jeg lærte at forstå spejderloven fuldt ud, at sætte kød på de klare linier.

Engang imellem trak det i mig — tilbage — men jeg holdt fast, og i dag ved jeg, at jeg har vundet kampen. — Jeg kan ikke vende tilbage — thi jeg har fået andre idealer at kæmpe for. Men at jeg er kommet igennem, skyldes først og fremmest kammeraterne i patruljen — vores patrulje.

Jeg har tit hørt udtrykket: »Sig mig hvem du omgås, og jeg skal

(sluttes nederst næste side)

EN KAMINPASSIAR OM AT HILSE

Hvis du er spejder eller ulveunge i en god trop eller flok, har du sikkert adskillige gange været ude for denne situation: Du møder en anden spejder eller ulv på din vej og hilser på ham. Måske værdiger han dig et nik, måske lader han, som om han ikke ser det og gumler videre på sit tyggegummi.

Når du tilstrækkeligt mange gange har været ude for dette, kan man måske ikke fortænke dig i, at du giver op og i fremtiden undlader at hilse på andre i uniform. Men det er galt! Vi må ikke give op, du og jeg, vi skal blive ved med at hilse de spejdere og ulve, vi møder, for derved kan vi hjælpe med til, at denne smukke skik holdes i hævd og kan vel efterhånden få lært alle de ugidelige, at en hilsen besvarer man, ja, muligvis kan vi lidt efter lidt opnå, at de selv tager initiativet

Sejren var kampen værd —

sige dig, hvem du er. — Jeg ved nu, at det udtryk altid vil være rammende og passe.

Vi fulgte hen i lokalet. Fløjten lød, og så trådte han frem, den tidligere gadedreng og modtog patruljen — den højeste måde, hvorpå en fører kan vise en dreng sin tillid. — Tårerne stod ham i øjnene, især da patruljen begyndte på: »For he is a jolly good fellow«.

Ja, det havde været en hård kamp, men sejren var kampen værd. Dette var et lille eksempel på, hvad vilje og udholdenhed kan føre til. Verden er fuld af fristelser — små, store — verden stiller krav — pas på din tone — vælg din omgangskreds med kritik — tænk lidt mere over dig selv — er du, som du skal være?

Ping.

til at hilse først på de spejdere og ulve, de møder. I sandhed store perspektiver!

Men hvorfor nu gøre sig den ulejlighed?

Fordi det er en ret, enhver spejder jorden over har, at han kan betragte alle spejdere som sine gode venner, sine spejderbrødre, og hvad er mere naturligt, end at man hilser på sine gode venner? Det må være (og er forøvrigt i andre lan-

Korpsets bog nr. 33 EKSERCITS- HILSE- OG FLAGREGLEMENT

giver fuldstændig besked på disse områder

Pris kr. 1,25

Fås på depoterne

de!) en selvfølgelig ting, at andre ulve og spejdere hilser man på, og man gør det vel at mærke med den reglementerede hilsen, som vi lærte om ved ømfods- eller spejderprøven, og som kun vi kender betyd-

The Wolf Cubes Bldg.

Sign to Salute

Promises

1. Honour God & the King
2. Do a good turn to every body every day.

B.P.s første udkast til ulvehilsen og ulveløftet

ningen af: *Ulveungens* to løftede fingre er som ulvens ører, når den er på jagt med alle sanser spændt og minder ham tillige om de to ulvelove — og *spejderens* tre fremadstrakte fingre fortæller om spejderløftets tre dele, mens den forbundne tommel- og lillefinger vidner om spejdernes broderbånd og samtidig er symbol på, at den stærkere beskytter den svagere. Med denne hilsen giver vi udtryk for vort sammenhold; den er et lille, hemmeligt tegn, et bånd, som knytter os sammen med fremmede spejdere og førere, der ser på livet som vi selv.

Hvordan og hvornår?

Ligesom de tre smilende ungersvende her, hilser du ved at føre højre hånd til ulvehuen eller spej-

derhatten — eller til tindingen, hvis du er barhovedet (altså ikke, som tidligere, kun til skulderen). Og som du vel vil have fattet af det ovenstående, hilser ulve, spejdere og førere altid hinanden, når de mødes, uden hensyn til alder, korps, uniforms- eller hudfarve! Desuden hilser man (og beholder hatten på), når en fane rulles ud, eller flaget hejses eller hales ned. Møder man en fane, gør man front mod den og hilser, og det samme er tilfældet, hvis et ligtog passerer én.

— Lad os atter få vor spejder- og ulvehilsen sat i højsædet. Ikke alene for at vise, at alle spejdere, både blå, grønne og gule holder sammen og hilser hinanden, ikke alene fordi det ser godt ud og er tegn på en god disciplin og korpsånd, men også fordi vi ønsker at betragtes som en frisk og frejdig ungdom og ikke som en skare ugidelige og sløse lemmaskere!

Torben.

NYT FRA DEN VIDE SPEJDERVERDEN

En spejder —

Har du hørt fortællingen om mytteriet på Bounty? Så husker du sikkert også, hvorledes de overlevende slog sig ned på den afsides liggende ø Pitcairn i Stillehavet. — Fornylig er en

tidl. tropsfører fra New Zealand kommet til øen sammen med sin kone, og de to har lavet en drenge- og pigespejderafdeling, hvortil alt, hvad der kan krybe og gå af børn har meldt sig — d.v.s. 4 ulveunger, 3 drengespejdere, 4 blåmejser og 6 pigespejdere!

Spejdertrop på 72° nord.

U.S.A.s nordligste spejdertrop er nu startet i Alaska ved Polarthavets kyst; den tæller 18 eskimo-spejdere under ledelse af eskimoen Nathan Olemann, der var flyver under krigen.

Verdens-pigespejderchefen.

Lady Baden-Powell, der besøgte Danmark i maj, skal i løbet af fem måneder på besøg hos pigespejdere i ikke mindre end 16 lande.

Under højtideligholdelsen

af 33-årsdagen for spejderbevægelsens start i Peru i Sydamerika holdt undervisningsministeren en tale og meddelte bl. a., at en stor skole ville blive opkaldt efter grundlæggeren af spejderbevægelsen i Peru.

ESPERANTO-KURSUS for spejdere.

Spejder Esperantist Ligaen har i København startet to Esperanto-kursus for spejdere fra alle fire korps. Begge kursus, hvori der tilsammen deltager over 50 spejdere, foregår hovedsagelig på esperanto, så man bliver vænnet til at tale det fra første time. Dette neutrale verdensprog er — ligesom jamboreerne — et middel til en menneskelig samfølelse, et internationalt samarbejde og en gensidig forståelse folkene imellem, som vi nok kunne trænge en smule til i dag.

Yderligere oplysninger fås ved at se i »Spejdernes Magasin« for april eller ved at skrive til:

Skolta Esperantista Ligo,
Viggo Rothesvej 40,
Charlottenlund.

Sjove navne!

Spejderkorpset i Burma i Sydøstasien er nu blevet internationalt anerkendt. Navnene på de tre ledende i spejderhovedkvarteret i Rangoon er Mya Bu, præsident og U Ba Lwin samt U Tin Tun!

HVORHEN i sommeren 1950?

I vil måske synes, det er noget for tidligt at skrive om næste sommers lejr, men hvis troppen eller en patrulje agter sig til udlandet, er det slet ikke for tidligt. Med den stærke tilstrømning til alle rejser til udlandet viser erfaringen, at hvis I først engang i marts-april begynder at se jer om efter rejsemuligheder, vil I opdage, at I ikke kan få billetter — og dette gælder navnlig for rejser til England og Skotland. Til de danske spejdere er der allerede indgået en indbydelse til lejr; det er indbydelsen til fire patruljer à 6 spejdere plus to førere til deltagelse i den tredje skotske internationale Jamborette, som afholdes ved Blair Atholl, Perthshire (Skotland) i tiden 26. juli—3. august 1950. Efter lejren vil udenlandske deltagere blive indkvarteret hos skotske familier efter eget ønske i op til 10 dage. Deltagerne skal være mindst 14 år og højst 17½ år gamle ved lejrens begyndelse. Det behøver ikke at være arbejdende patruljer, men patruljerne kan sammensættes — måske kunne man inden for divisionerne prøve at stille patruljer op. Kun personlig udrustning og underlag behøves at medbringes, idet skotterne stiller telte og køkkengrej til rådighed. Lejraftgiften er £ 2.10.0. Dertil kommer billet fra

hjemstedet op til Blair Atholl. Alt efter alder udgør billetprisen Harwich-Blair Atholl-Harwich fra omkring £ 2.13 til £ 5.3. Esbjerg-Harwich-Esbjerg ca. 120 kr. på »dæksplads«.

Foruden denne skotske indbydelse er der kommet meddelelse om, at der vil komme indbydelser til Jamboretter ved Nottingham og Hereford. Tidspunktet bliver omtrent som for den skotske lejr.

Fra det engelske spejderkorps er man i færd med at undersøge mulighederne for at sende hold til Danmark til næste sommer, og det har da vist sig, at der kan opnås væsentlige besparelser i rejseomkostningerne, hvis fly anvendes. Sidste sommer havde det engelske spejderkorps chartret 14 maskiner. Det kan allerede nu siges, at der kommer et engelsk hold med fly hertil under forudsætning af, at vi kan skaffe et hold til at tage til England i den tid, det engelske hold er her. Maskinen ventes at gå fra Danmark (Esbjerg eller København) den 3. aug. med tilbagekomst til Danmark den 16.-17. aug. Prisen bliver omtrent således: Esbjerg-London-Esbjerg £ 9.10.0, Kbhvn.-London-København £ 12.10.0 (med tog og skib København-London-København for tiden ca. 160—323 kr.). Maskinen tager op til — og helst — 24 deltagere. Forplejning ombord uden udgift.

Al henvendelse i forbindelse med disse ture sendes gennem divisionen til korpskontoret.

Venlig spejderhilsen

Kay Lauritzen,
International Commissioner.

تعلن إدارة نادي الشبيبة الرياضية أنها ستفتتح باب التسجيل لرحلة إسبانيا وفرنسا اعتباراً من يوم السبت الموافق ٢٥ حزيران

• تقم فرقة بيروت الحادية عشرة في أواخر

لهذه الغاية، ويبدأ مشروع البناء في مطلع السنة القادمة بعد أن وضعت الخرائط التفصيلية.

• يقم فرقة بيروت الحادية عشرة في أواخر

منها لا يقل عن اليومين. وبهذا يكون السيد فاروق قد ضرب الرقم القياسي هذا العام في الرحلات المدرسية بين فرق الكشاف المسلم الأول الحاج

٢٥

Sådan ser den internationale side ud i det libanesiske spejderblad!

MELLEM DE RANKE STAMMER

Nu klinger økserne i vore skove, og mangen en kæmpe styrter med et brag til jorden.

Skovens drift er et interessant emne, og selv om vi sjældent ser ret meget til skovens embedsmænd, ved vi, at de er der, og at de plejer deres skov lige så omhyggeligt, som bonden plejer sin ager.

»Udvisningen«.

Når den plantede ungskov vokser til, foregår der regelmæssigt en **udtynding** ganske ligesom landmanden udtynder sine roer. I den lidt ældre ungskov »udvises« træerne forinden af skovrideren eller skovfogeden; de træer, der skal hugges, mærkes med lange, lodrette ridser i barken med et såkaldt ridsejern.

Driftsmetoden.

Der anvendes her til lands to driftsmetoder. Den ene er **pluk-hugstmetoden**: Man piller enkelte, så vidt muligt de vrange og langsomst voksende træer ud og sørger under normale forhold for, at der kun lige tages så meget, at tilvæksten kan holde trit med fældningen. Fordelen ved denne metode er, at livsvilkårene for de enkelte træer ikke ændres med et slag.

Den anden fremgangsmåde er **afdrivningsmåden**, som under den sidste krig var særlig benyttet: Et bestemt skovområde drives af på en gang; dog tager man ikke altid rub og stub, men lader enkelte træer blive stående til skygning af vegetation og læ mod vind og frost.

I gamle dage anvendte man ofte **stævningsskoven**: Man huggede fra roden til brændsel og gærdestaver og lod træerne skyde fra stubben, og endnu kan man i elleskove, i de fynske hasselkrat og de vestjydske egekrat finde rester af denne gamle stævningsskov.

Alder og væksthastighed.

I de danske skove, der drives meget intensivt, har man ikke råd til at lade træerne blive gamle. Højeste alder for bøgen er gerne 100—120 år, for egen 140 år og for

rødgranen kun 50—80 år. Da granen har langt den hurtigste vækst af de tre, giver den mest ved pr. arealenhed, men til gengæld er veddet ikke nær så værdifuldt som bøgens og i særlig grad egens.

Hjælp med til at værne om skoven!

Det huggede træ sorteres i gavntræ og de forskellige former for brænde, der er følgende: klov, fagot, knippel og kvas. Brændestabler skal respekteres — de repræsenterer skovens høst, som kornet repræsenterer bondens, og ingen ville vel finde på at vælte eller sprede bondens neg, når han møjsommeligt har sat dem i travet under høsten.

Og ligesom man ikke kan tænke sig at trampe gennem en nysået ager, lige så lidt stikker man gennem skovens nyplantninger, selv om det er en genvej, og man har travlt — og så skal man jo oven i købet som oftest først forcere et hegn, der tjener til beskyttelse af opvæksten mod skovens dyr — og skovens gæster —!

Mange andre unoder kunne drages frem — tilstopning af grøfter, der tjener til afvanding af lavtliggende områder — fjernelse af kvas, der med fortsæt er udlagt for at holde på løvet og hindre udtørring af skovbunden og mordannelse — skødesløs behandling af skovenes skønne stendiger o.s.v., med lad dette være nok. Lad os blot altid have i tankerne, at vi er **gæster** i skovene og lad os handle i overensstemmelse dermed. Torben.

Patroljehjørnet i troplokalet

Vil du ha' noget at vide om

- spejderloven og spejderløftet
- budskabet til Garcia og Sgt. Georg
- forårstegn og pipfugle
- husmandssteder og runkelroer
- skærver og vejkort
- lejrpladser og båltyper
- enkeltmands- og indianerudrustning
- totempæle og indianerlejre
- stegt flæsk og lejrpris
- kortsignaturer og milepæle
- jættestuer og hyttebygning
- Danmarks kirker og runerne
- primitiv madlavning og en patruljekærre
- udenlandske rejser og indenlandske vandreture
- spiselige bær og giftige svampe
- hedeslag og forfrysninger
- frigørelsesteg og forbindninger
- bloddonorer og ildebrande
- sømandsskab og tovværk
- kompasset og galeaser
- bomdirke og kofilnagler
- bjærgemærs og rørreglementer
- ubåde og kajaker
- trompetstik og krydsbesnøring
- splejsninger og tømmerflåder
- måttevævning og signalering
- bueskydning og linoleumssnit
- mokkasiner og boomerangkast
- natøvelser og skattejagter
- højdebedømmelse og Kalø-lejren
- jamboreerne og patruljestanderne
- sølvulven og korpsets bestyrelse
- troplokaler og patruljedyr
- samt 117 andre ting

finder du svaret i

DEN LILLE SPEJDERBOG

Pris kun 3 kr.

Ønsk dig den til jul! — Fås i depoterne.

Bertel passede ikke helt ind i billedet, synes jeg.

Alle de øvrige drenge i lejren kom fra småkårs hjem, og lejren var blevet arrangeret for, at de drenge, der ikke kunne få »ophold på landet gennem Østrup«, dog kunne komme bort fra byens gader.

Bertel var taget med, fordi hans forældre kendte lejrlederen og gerne så drengen »anbragt«, medens de selv tog en lille sviptur pr. flyver til Paris. Sådant set var Bertel god nok, men han var vistnok lidt for godt vant — og en smule forkælet var han vel også.

Nu ved du nok, at mange drenge kan lide at prale lidt med de ting, de har, og allerede ved ankomsten til lejren kunne man se dem vise hinanden de aldeles enestående spisegrejer og mere eller mindre velvalgte drikkekrus og tallerkener, som de selv eller deres forældre havde anskaffet til brug »ude på landet«. Nogle af de større drenge — dem der var hele tretten år gamle og så frem til snart at skulle ud af skolen og blive »rigtige svajere« — kunne endda med overlegen stolthed fremvise rigtige dolke, som de med kendermine forklarede de mindre kammerater var ægte rustfrit svensk stål, ledsaget af en masse fagudtryk af den slags, ivrige bilister bruger, når de omtaler deres skinnende nye dollargrin eller sterlingsmil.

Bertel stod lidt og så blasert derpå, så trak han en ualmindelig blank og spids dolk op af skeden og sagde let henkastet: »Denneher var den dyreste dolk i hele forretningen. Den købte jeg, da jeg sidst var i Stockholm. Prima kram, kan I nok se.«

Jo, det kunne de nok se, og det var som om glæden ved drengenes mere beskedne ejendomme svandt bort ved sammenligningen med denne dyre åbenbaring.

Jeg lod som ingenting — Bertel skulle nok blive sat på plads, hvis han var for stor på den. Den slags kan drenge ordne allerbedst indbyrdes uden indblanding fra »de voksne«.

Nu blev drengene inddelt i hold til de forskellige »tjansere«, der går på skift i en feriekoloni: køkkenhjelper, ordonnanser til at hente varerne hos købmanden, »skaffere« ved bordene og så videre, og Bertel kom med på sit hold, selvfølgelig. Bertel var spejder, så han klarede sig godt og blev hurtigt ven med de øvrige drenge, som han snart fandt ud af var lige så flinke lejrkammerater som hans spejderkammerater i Rævepatruljen. De kunne svømme lige så godt som han selv, og selv om deres badebukser ikke var helt så fine som hans, var der ikke megen forskel at se, når drengene stil-

DEN DYRESTE DOLK

lede op til svømme- og udspringskonkurrencer. Bertel var også stolt og tilfreds ved at kunne vinde 2. præmie i det selskab, for konkurrencen var hård!

Også på mere »åndelige« områder, opdagede Bertel, at forskellen ikke var særlig stor mellem disse drenge og hans skolekammerater i »den fine skole« på Østerbro. Et par engelske turister kom på besøg i lejren en dag, indbudt af lejrlederen, der selv har opholdt sig en menneskealder i Amerika og England, og her var Bertel ikke ene

FORTELLING AF

om at underholde gæsterne på flot skole-engelsk. Erik, hvis far havde boet i »Staterne«, havde rigtigt tungen på gled, og selv om han henhældt til lidt amerikansk »slang« nu og da, til stor henrykkelse for de noget stive englændere, klarede han opgaven med bravour. »I must say, your boys speak excellent English«, sagde Mr. Watson da også, da de to herrer tog afsked. Og de komplimenterede både Erik og Bertel for deres sprogfærdighed.

Men pludselig revnede idyllen med et brag — eller måske mere korrekt sagt — med et hyl! Bertels fine dolk var forsvundet.

»Jeg kan tydelig huske, jeg lagde den her på bordet for fem minutter siden, og nu er den væk«, sagde han vredt — »hvem har taget den?«

Nu blev alle mand sat til at lede — »systematisk« — men uden at den fine dolk blev fundet.

På drengenes eget forlangende

te helt ind i

enge i lejren
og lejren var
at de dren-
« ophold på
« dog kunne
s gader.

ed, fordi hans
deren og ger-
agt», medens
vriptur pr. fly-
set var Bertel
ar vistnok lidt
en smule for-
så.

mange dren-
lidt med de
rede ved an-
tunne man se
le aldeles ene-
og mere eller
trikkekrus og
elv eller deres
affet til brug
le af de stør-
var hele tret-
em til snart at
og blive »rigti-
ne endda med
emvise rigtige
ndermine for-
ammerater var
stål, ledsaget
k af den slags,
når de omta-
nye dollargrin

sa blasert der-
ualmindelig
p af skeden og
»Denneher var
ele forretnin-
a jeg sidst var
kram, kan I

ok se, og det
ved drengenes
omme svandt
gningen med
ag.

ting — Bertel
på plads, hvis
den. Den slags
llerbedst ind-
dding fra »de

ændelt i hold
nser«, der går
loni: køkken-
r til at hente
en, »skaffere«
dere, og Bertel
d, selvfølgelig.
å han klarede
gt ven med de
en snart fandt
ke lejrkamme-
erammerater
kunne svømme

selv, og selv
ikke var helt
der ikke me-
drene stil-

DEN DYRESTE DOLK I FORRETNINGEN

lede op til svømme- og udspringskonkurrencer. Bertel var også stolt og tilfreds ved at kunne vinde 2. præmie i det selskab, for konkurrencen var hård!

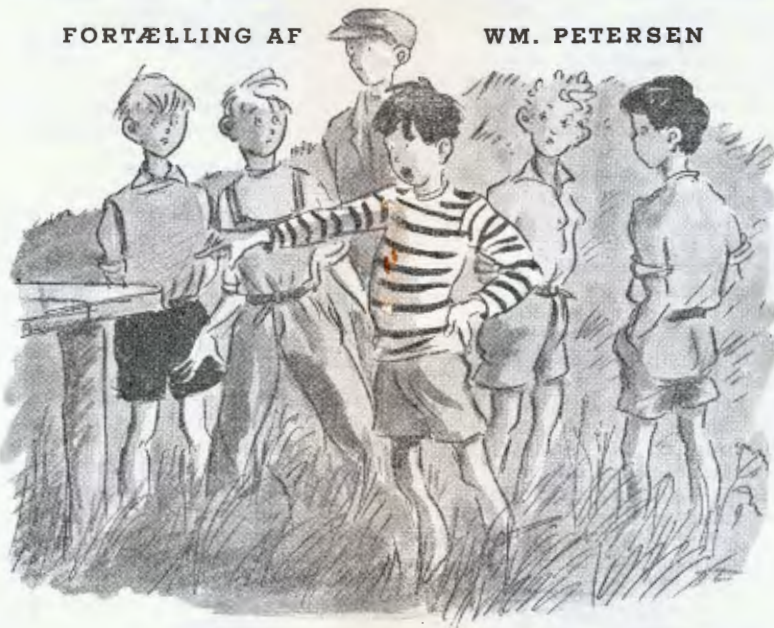
Også på mere »åndelige« områder opdagede Bertel, at forskellen ikke var særlig stor mellem disse drenge og hans skolekammerater i »den fine skole« på Østerbro. Et par engelske turister kom på besøg i lejren en dag, indbudt af lejrlederen, der selv har opholdt sig en menneskealder i Amerika og England, og her var Bertel ikke ene

blev alle rygsække grundigt undersøgt, men stadig uden resultat. Så måtte Bertel slå sig til tåls med håbet om, at dolken, der jo i hvert fald ikke kunne være faldet i havet — vandet lå flere hundrede meter borte — måske var blevet sparket ind under en busk og muligvis kunne blive fundet senere. Stemningen var imidlertid dalet betydeligt, og Bertel var ikke den eneste, der holdt skarpt øje med sine ejendele de følgende dage. Var der muligvis en tyv iblandt drengene?

Desværre kom der også rygter i

FORTÆLLING AF

WM. PETERSEN

om at underholde gæsterne på flot skole-engelsk. Erik, hvis far havde boet i »Staterne«, havde rigtigt tungen på glet, og selv om han henfaldt til lidt amerikansk »slang« nu og da, til stor henrykkelse for de noget stive englændere, klarede han opgaven med bravour. »I must say, your boys speak excellent English«, sagde Mr. Watson da også, da de to herrer tog afsked. Og de komplimenterede både Erik og Bertel for deres sprogfærdighed.

Men pludselig revnede idyllen med et brag — eller måske mere korrekt sagt — med et hyl! Bertels fine dolk var forsvundet.

»Jeg kan tydelig huske, jeg lagde den her på bordet for fem minutter siden, og nu er den væk«, sagde han vredt — »hvem har taget den?«

Nu blev alle mand sat til at lede — »systematisk« — men uden at den fine dolk blev fundet.

På drengenes eget forlangende

omløb. Jo, du ved nok Eriks store bror — ham, der er seksten år og nærmest voksen! — Han havde engang fået en ordentlig overhaling på »Fælledvejen«, fordi han huggede nogle æbler fra frugthandler Jensen i Slotsgade. — Og så faldt mistanken jo »naturligvis« på Erik, men hvor meget der var om det, var der ingen, der rigtigt vidste.

Bertel sagde ikke selv noget til Erik — sådan direkte da — men han lod ham tydeligt mærke, at hans øjne hvilede på ham, hver gang Erik kom i nærheden af hans ejendele. Og Erik? Ja, hvad kunne han sige eller gøre? Ingenting. Han kunne heller ikke rejse hjem fra lejren. For det første, fordi der ikke var nogen hjemme i byen, da hans forældre og store broder var rejst til morfar og mormor i Odense, og for det andet, fordi jeg frarådede det, da det jo kun ville øge mistanken. Jeg tog Bertel i eenrum og gjorde ham klart, hvor

uretfærdigt det var at mistænke Erik uden påviselig grund, og tingene gled efterhånden i lave igen, så godt som det var muligt, som forholdene lå. Men bag det hele lureden den grimme tanke stadigvæk: »Har vi en tyv i lejren — og er det Erik?«

Men heldigvis blev drengene så optagne af de følgende dages spændende oplevelser (en meget krævende skattejagt og et idrætsstævne, hvor Bertel og Erik placerede sig som henholdsvis nr. 1 og 2), at man fik den forsvundne dolk noget på afstand. Man talte i al fald ikke mere om den, og jeg tror næsten, at kun Bertel og Erik grundede over den mere. Bevares, nu var det kommet såvidt, at de to drenge talte til hinanden, og de forsøgte tilsyneladende begge at overbevise modparten om, at nu var den sag glemt — men sådan noget har dybe rødder, og som ved en dårlig tand kommer der et lille ryk nu og da.

Jeg glemmer aldrig Bertels angstsudtryk, da han flyttede den tunge værktøjskasse for at slæbe den ind i sovesalen, hvor der skulle foretages en reparation ved en af vinduesrammerne! Der lå jo dolken, i et hulrum mellem to gulvbrædder, der hvor værktøjsskassen havde stået hele tiden.

Som et lyn for Bertel hen til mig med dolken. — »Sikken en kraftidiot jeg er,« nærmest skreg han, »nu husker jeg, at jeg flyttede kassen for at komme til at vaske under bordet — jeg må have tabt min dolk og stillet kassen tilbage lige oven på den! Hvor er Erik?...« og uden at vente på svar for han ud af huset. Jeg løb med og så ham svinge med dolken, idet han råbte: »Jeg har fundet den« — og alle drengene stimlede sammen, hidkaldt af hans råb.

Og så så jeg noget mere, som jeg heller aldrig vil glemme. Han for hen til Erik og trykkede skæftet på »den fine dolk« ind i hånden på ham, medens han med et tåreblændet smil sagde til ham: »Og så må du undskylde mig mange gange, fordi jeg har givet anledning til hele denne redelighed. Nu skal du ha' denne dolk til gengæld.« Erik vægrede sig, men da Bertel, med et grin, truede med »ægte Østerbro-øretæver, der er lige så kraftige som dem, I serverer på Nørrebro«, hvis han ikke tog imod sonofferet og derved viste, at han ikke bar nag, så måtte han jo give efter.

Behøver jeg at tilføje, at Bertel og Erik blev perlevenner — og at venskabet fortsattes, også efter at lejren var slut?

Eller at Erik kom i lære hos Bertels far året efter? — Vist ikke: For dette er jo en rigtig — og sand — solstrålefortælling!

I FORRETNINGEN

blev alle rygsække grundigt undersøgt, men stadig uden resultat. Så måtte Bertel slå sig til tåls med håbet om, at dolken, der jo i hvert fald ikke kunne være faldet i havet — vandet lå flere hundrede meter borte — måske var blevet sparket ind under en busk og muligvis kunne blive fundet senere. Stemningen var imidlertid dalet betydeligt, og Bertel var ikke den eneste, der holdt skarpt øje med sine ejendele de følgende dage. Var der muligvis en tyv iblandt drengene? Desværre kom der også rygter i

WM. PETERSEN

omløb. Jo, du ved nok Eriks store bror — ham, der er seksten år og nærmest voksen! — Han havde engang fået en ordentlig overhaling på »Fælledvejen«, fordi han huggede nogle æbler fra frugthandler Jensen i Slotsgade. — Og så faldt mistanken jo »naturligvis« på Erik, men hvor meget der var om det, var der ingen, der rigtigt vidste.

Bertel sagde ikke selv noget til Erik — sådan direkte da — men han lod ham tydeligt mærke, at hans øjne hvilede på ham, hver gang Erik kom i nærheden af hans ejendele. Og Erik? Ja, hvad kunne han sige eller gøre? Ingenting. Han kunne heller ikke rejse hjem fra lejren. For det første, fordi der ikke var nogen hjemme i byen, da hans forældre og store broder var rejst til morfar og mormor i Oden-se, og for det andet, fordi jeg frarådede det, da det jo kun ville øge mistanken. Jeg tog Bertel i eenrum og gjorde ham klart, hvor

uretfærdigt det var at mistænke Erik uden påviselig grund, og tingene gled efterhånden i lave igen, så godt som det var muligt, som forholdene lå. Men bag det hele lurede den grimme tanke stadigvæk: »Har vi en tyv i lejren — og er det Erik?«

Men heldigvis blev drengene så optagne af de følgende dages spændende oplevelser (en meget krævende skattejagt og et idrætsstævne, hvor Bertel og Erik placerede sig som henholdsvis nr. 1 og 2), at man fik den forsvundne dolk noget på afstand. Man talte i al fald ikke mere om den, og jeg tror næsten, at kun Bertel og Erik grundede over den mere. Bevares, nu var det kommet såvidt, at de to drenge talte til hinanden, og de forsøgte tilsyneladende begge at overbevise modparten om, at nu var den sag glemt — men sådan noget har dybe rødder, og som ved en dårlig tand kommer der et lille ryk nu og da.

Jeg glemmer aldrig Bertels ansigtsudtryk, da han flyttede den tunge værktøjskasse for at slæbe den ind i sovesalen, hvor der skulle foretages en reparation ved en af vinduesrammerne! Der lå jo dolken, i et hulrum mellem to gulvbrædder, der hvor værktøjsskassen havde stået hele tiden.

Som et lyn for Bertel hen til mig med dolken. — »Sikken en kraftidiot jeg er,« nærmest skreg han, »nu husker jeg, at jeg flyttede kassen for at komme til at vaske under bordet — jeg må have tabt min dolk og stillet kassen tilbage lige oven på den! Hvor er Erik?...« og uden at vente på svar for han ud af huset. Jeg løb med og så ham svinge med dolken, idet han råbte: »Jeg har fundet den« — og alle drengene stimlede sammen, hidkaldt af hans råb.

Og så så jeg noget mere, som jeg heller aldrig vil glemme. Han for hen til Erik og trykkede skæftet på »den fine dolk« ind i hånden på ham, medens han med et tåreblændet smil sagde til ham: »Og så må du undskyldte mig mange gange, fordi jeg har givet anledning til hele denne redelighed. Nu skal du ha' denne dolk til gengæld.« Erik vægrede sig, men da Bertel, med et grin, truede med »ægte Østerbro-øretæver, der er lige så kraftige som dem, I serverer på Nørrebro«, hvis han ikke tog imod son-offeret og derved viste, at han ikke bar nag, så måtte han jo give efter.

Behøver jeg at tilføje, at Bertel og Erik blev perlevenner — og at venskabet fortsattes, også efter at lejren var slut?

Eller at Erik kom i lære hos Bertels far året efter? — Vist ikke: For dette er jo en rigtig — og sand — solstrålefortælling!

Gnav af hare på træstamme

Vintermånederne

er sporingens tid. I den tunge, fugtige jord står fodaftrykket af rådyr, ræv — ja, hvem ved, måske grævling eller odder — tydeligt aftegnet og indbyder til sporinger. For ikke at tale om snesporingens spændende kunst — i pagt med de bedste indianertraditioner!

Ved du nok om, hvordan dette foregår?

Vintermånederne

med deres kulde får os til at tænke på vore firbenede og fjedrede venner. Ved udlægning af føde til pattedyr og fugle kommer vi dyrene ind på livet, samtidig med at vi øver en good-turn af de store. Ved du nok om, hvordan dette foregår?

Vintermånederne

er kendt for deres klare nætter med en tindrende stjernehimmel. Det er interessant, og nyttigt, at kende andre stjernebilleder end lige netop Karlsvognen og at kunne orientere sig på himlen.

Ved du nok om, hvordan dette foregår?

Vintermånederne

giver os de bedste muligheder for at studere fuglene ude i naturen, nu, da der ikke er blade på træerne.

Ved du nok om, hvordan dette foregår?

Vintermånederne

betyder knaphed på føde for skovens dyr. Behandlede kogler, nødder, bog og agern, gylp af alskens fugle, skrælninger og gnav på træernes bark osv. osv. finder man overalt, hvis man har øjnene med sig, og kender til, hvor man skal søge.

Ved du nok om, hvordan dette foregår?

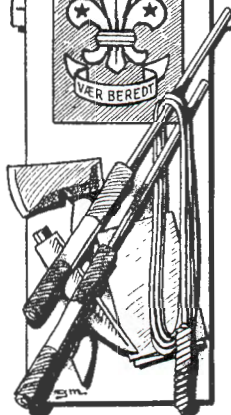
Hvis du ærligt må indrømme, at du ikke ved nok om, hvordan alt dette og meget mere foregår, kan du få klar besked i korpsets woodcraftbog:

AARETS GANG I NATUREN

Trods de utroligt mange billeder

koster den kun 5.50 kr.

Ønsk dig den til jul! Fås i depoterne.

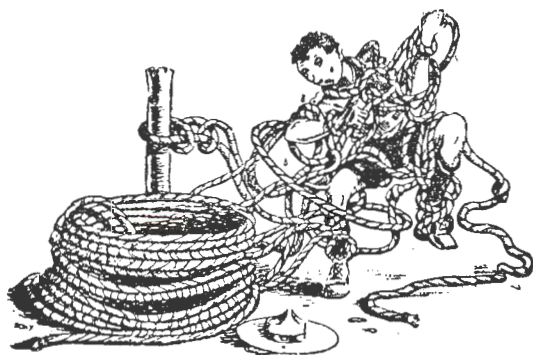

Denne gang: PUNKT 7d

Ja, så er vi nået til den sidste forhindring på vejen mod målet: kunne

spladse, besnøre og takle. Jeg har foretrukket at få en virkelig kapacitet til at fortælle om dette spørgsmål, hvorfor jeg nu vil lægge penen fra mig og overlade spalterne til en virkelig 1. klasses tovværksmand. Men jeg kan se, at der endnu er blæk nok i min fyldepen, til at jeg kan nå at prente et par afskedsord — for dette er jo det sidste, I hører fra mig. Nu er vi jo kommet gennem prøven, — i hvert fald er vi det her i Magasinet —, men jeg håber rigtignok også, at adskillige af I spejdere ude omkring i landet har følt jer ansporet af alt dette skrivi til at gå løs på 1. klasses-prøven; måske en hel del af jer allerede er færdig med den, men det får vi jo tydeligt at se i Magasinets hædersrubrik, og jeg regner stærkt med, at spalten for nye 1. klasses-spejdere vil svulme i de kommende numre af Magasinet!

Mit håb er, at I har haft glæde af mine skrivelser; jeg selv har i alt fald været glad for jobbet, og ligeså siger jeg tak til de efterhånden adskillige spejdere, der har sendt mig breve med forespørgsler af den ene eller den anden art, både i forbindelse med prøven her og også om andet af interesse for spejdere.

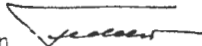

Mit sidste tips til jer — og også mit håb — skal være dette:

Når I nu har taget 1. klasses-prøven, lad så være med at bruge den som en hovedpude til en rar slummer, nej, benyt den til yderligere at dygtiggøre ikke alene jer selv, men også de spejdere, I kommer til at arbejde med i patruljer og troppe. Men husk, beskæftiger man sig ikke med stoffet til stadighed, så går det let i glemmebogen, derfor — træn stadig med de opgaver, 1. klasses-prøven har budt jer, hold det, I har lært og trænet jer op til, vedlige.

Og lad os så sige »på gensyn« til hinanden; vi mødes forhåbentlig igen et eller andet sted ude i spejderarbejdet.

Med spejderhilsen

Ølgod trop:

PF Villy Pedersen.

Thøger Larsens trop, Lemvig:

Skm. Poul Dueholm.

PF Ole Kallesøe.

PA Knud Petersen.

5. Odense, Set. Georgs trop:

PF Kjeld Broch-Laursen.

»Fostbrødrene«, Bagsværd:

PA Henning Heiberg Larsen.

1. Dueholm trop, Nykøbing M.:

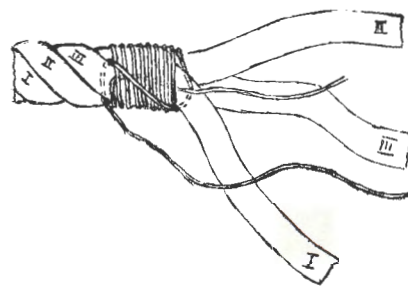
PF Erik Flintholm.

**VAR
DIN TROP MED
denne gang?**

Taklinger er uundværlige!

Efter Fedders udtalelse om at få »en virkelig kapacitet« til at fortælle om splejsning, besnøring og takling, er jeg helt betænkelig ved at vove mig i lag med opgaven. Men med adskillige års erfaring i omgang med tovværk tør jeg måske alligevel håbe på, at jeg kan give jer et par små tips, som I kan have brug for ved arbejdet med denne del af 1. klasses prøven.

Tovværk er jo noget, I alle sammen har brug for ved utallige lejligheder: Teltbarduner, redningsreb, ved besnøringer til lejrarbejder o.m.a. Det er — i hvert fald for tiden — temmelig dyrt materiale, og derfor er det vigtigt at sikre det en så lang levetid som muligt. De fleste af jer kender sikkert af smertelig erfaring, hvordan teltbarduner kan have en tilbøjelighed til at komme til at ligne æselhaler mere og mere, for til sidst at være helt ubrugelige til deres formål. Dette er et unødvendigt spild af værdier — og en uorden, som ingen spejder med selvagtelse vil tolerere. Sørg derfor altid for, at alle tovens, som I har med at gøre, er ordentligt **taklede**, så de ikke løber op. Har I ikke taklegarn (tyndt seilgarn) ved hånden, (hvad I for øvrigt altid bør have), kan I midlertidigt klare jer med en **engelsk takling** (også kaldet spansk takling eller endesplejsning); den er ikke særlig fiks, men dog altid fikserer end et knob. Nu kunne jeg selvfølgelig give mig til at beskrive, hvordan man laver sådan en, men da det er næsten umuligt at finde ud af tovværksarbejder alene ved hjælp af en beskrivelse, vil jeg i stedet for henvise jer til en udmærket lille bog: **Tovværksarbejder**, af Saugmann, udgivet af KFUM spejderne (fås på depotet). Her kan I finde alt, hvad I har brug for, ikke blot om denne, men om alle de andre tovværksarbejder, I skal kunne lave til 1. klasses prøven — plus en hel del mere. I gør klogt i, når I skal lære jer denne »takling« (som egentlig er en splejsning), såvel som andre splejsninger, at begynde med 3-slået tovværk — det er lettere for begynderen at have med at gøre end det 4-slåede. Brug en ende af passende **førlighed** (tykkelse), f. eks. 10—12 mm i diameter, ikke for hårdt og heller ikke alt for løst slået. Og følg så iøvrigt bogens anvisninger og studer **nøje** figurerne i den — og resultatet vil forhåbentlig tilfredsstille jer.

Hvis ikke: på den igen! Men har du taklegarn til rådighed, lægger du en almindelig takling; husk, at hver enkelt tårn skal hales godt an og ligge tæt til den foregående, og hold så godt fast på den, når du lægger næste tårn; sørg også for, at taklingen bliver halet ordentligt an (besat), når du er færdig med den — ellers kan du trække hele herligheden af, når du haler i tovet's tamp. Bedre endnu end den almindelige takling er: Syet takling (Saugmann, tavle XVIII, fig. 12). Du kan lave en mellemting mellem denne og den almindelige takling uden at bruge sejlnål: Læg enden af taklegarnet langs tovværkets tamp, pegende samme vej som den. Læg rundtørn med taklegarnet som ved almindelig takling, idet du går indefra og udefter (**mod** enden af tampen) og bekniber enden af taklegarnet mod tovet. Når taklingen er blevet tilstrækkelig lang (omtrent lig tovet's diameter), fører du taklegarnet tværs **under** kordel nr. I (se fig.), tilbage over taklingen i føvten (furen) mellem kordel I og III, under kordel nr. III, ud over taklingen i føvten mellem III og II, under II, tilbage i føvten mellem II og I, ud igen mellem I og III o.s.v. Til sidst knober du de to ender af taklegarnet sammen mellem tampene af kordelerne og kapper af. Meget simpelt — ikke sandt?

Splejsninger vil jeg ikke skrive meget om. Gå frem efter anvisningerne hos Saugmann (bedst — eller andre bøger om samme emner; du kan finde dem behandlet f. eks. i J. Kusk Jensen: Lystsejlad, Kai Dahl: Lærebog i Sømandskab, Knud Hansen: Lærebog i praktisk Sømandskab o.m.a.). Begynd med øjesplejsning på 3-slået tovværk. Du gør klogt i, indtil du bliver lidt dreven, at lægge en takling om tovet, når du har slået tampen om det fornødne antal (3) tårn. Stik så først midterste kordel ind, derefter de to andre på hver sin side. Husk: **Alle indstik skal gå imod snoningen i tovet.** Er 1. indstik klar, går resten af splejsningen af sig selv efter melodien: **Over een (kordel) og under den næste.** Lad være med at prøve på at tynde kordelerne ud, før du er blevet lidt øvet i at splejse. Når du er sikker i øjesplejsningen, kan du prøve kortsplejsningen. Når du har stukket tampene sammen, bør du lægge en takling (eller sejsing) om for at holde dem på plads. Og splejs så løs efter ovennævnte melodi. Langsplejsningen er kun for feinsmekkere; og kan du ikke finde ud af den efter Saugmanns forklaring, (Sluttes på side 120)

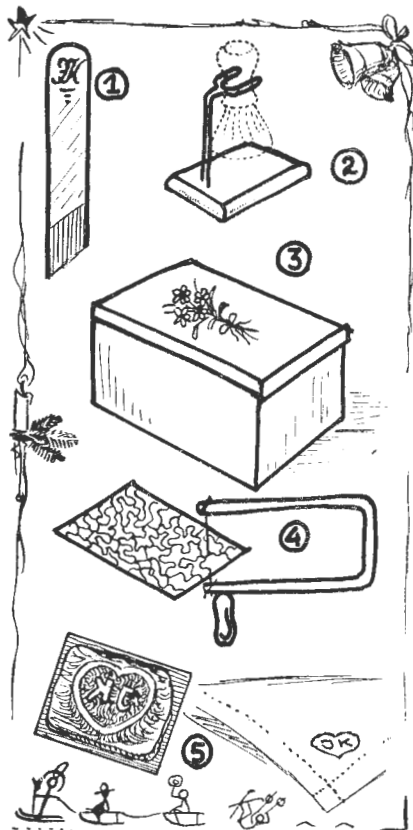

GAMLE RAVN FORTÆLLER:

Billige julegave-ideer

Nu har vi hjul igen og nu har vi hjul igen — som manden sagde, da han blev kørt over af eksprestoget. Med julen følger hovedbruddet med at finde på gaver til familiens medlemmer og med at finde på, hvordan man skal skaffe pengene til gaverne. Her har du råd for begge dele: her er ideer, som ikke koster ret meget.

1. Et **bogmærke** er meget nemt at lave ved hjælp af et stykke læ-

der, lidt tusch og lidt lim. Se fig. 1. Navnetrækket (altså den, der skal have gaven) tegnes på en stump læder, klippes ud og limes på læderstrimlen, som klippes frynset i den ene ende.

2. **Barberkosteholder.** I den ene side af et firkantet stykke træ borer 2 huller. Et stykke middelsvært ståltråd bukket i facon som på tegningen, og enderne stikkes ned gennem hullerne og bukket om og

fæstnes med et par stifter. Så kan barberkosten hænges og tørres i det te stativ. Det bliver selvfølgelig ekstra elegant, hvis det får et par gange med hvid celluloselak.

3. **Kagekasser.** Er der noget mere trist at se på end en rusten kikk-dåse med gammelt klisterpapir på? Nej! Glæd din mor og resten af familien ved at give de gamle dåser en splinterny make-up. Det gamle papir prøver du bedst muligt at få af. Ret eventuelle buler ud og giv hele kassen en omgang med sandpapir. Hos farvehandleren får du fat i en dåse gummilak eller celluloselak i den rigtige farve, og så bare »satt igång«. Er du ekstra raffineret, køber du samtidig hos farvehandleren nogle overføringsbilleder til at dekorere kasserne med. Det er meget nemt — spørg farvehandleren, hvis der ikke er brugsanvisning med billedet. Hvis du ikke køber færdige billeder, kan du også selv male blomster, mønstre, navnetræk eller lign. på dåsen.

4. **Puslespil** er det letteste lette at lave, når man har løvsav, et billede samt et stk. krydsfiner. Billedet klæbes på krydsfineren, og nu saver du på kryds og tværs i så indviklede mønstre som muligt. Det bliver bedst, hvis du i forvejen tegner savelinjerne op på bagsiden af pladen.

5. **Monogramservietter** er en fornem gave. Gavemodtagerens navnetræk tegnes — så kunstfærdigt som muligt — spejlvendt på et stykke ca. ½ cm tykt linoleum. Med en skarp kniv skæres linoleumet uden om navnetrækket væk, og dette, som nu står fremhævet, limes fast på en træklods. På en avis eller glasplade smøres nu noget stoftrykfarve (som købes i en lille tube hos farvehandleren) ud i et tyndt jævnt lag, og stemplet med navnetrækket sættes først på avisen og trykkes derefter af på papirserviettens hjørner. Dette gøres bedst, hvis du forsigtigt sætter stemplet på og banker med skaffet af en hammer derpå.

Sagde jeg,

Danmarks ældste provinstrop fylder 40

Spejderbevægelsen nåede meget tidligt til Assens, dog helt nøjagtigt ved jeg ikke hvornår, men i tropshuset er der et billede af den første spejderpatrolje i Assens i 1909.

Daværende fru pastor Knudsen læste højt for sine drenge af et

Den første provinspatrolje i Danmark

hæfte, hvori der stod om spejderbevægelsen, og de raske drenge sagde da til sig selv, at det måtte de søge at få startet, hvilket også lykkedes for nuv. redaktør Helge

1. KLASSES-PRØVEN (fortsat)

tror jeg ikke, jeg kan give dig nogen bedre. Men en fint udført langspejsning er, hvor selvmodsigende det end lyder, en fryd for øjet, fordi den er næsten usynlig.

Besnøringer (bændsler) er noget, du ofte har brug for. Også dem finder du udmærkede anvisninger på i førnævnte værker og desuden i Skovmandsbogen. Jeg har kun meget lidt at tilføje. Det er vigtigt ved besnøringer at vælge det rigtige materiale: ikke for tykt og ikke for tyndt, afpasset efter det, besnøringen skal lægges på. Og husk, at det gælder for besnøringer som for taklinger: hver enkelt tørn skal lægges så stramt som muligt. Hellere nogle få tørn, som ligger fast, end en hel masse, der ligger løst. En besnøring kan strammes ved hjælp af kiler (se Saugmann) eller ved krydstørn, d.v.s. et par tørn, der lægges udenom besnøringen, tværs på dennes tørn og ind mellem de sammensnørede genstande.

Nu håber jeg, der i ovenstående har været noget, du kan bruge, og lyder det noget indviklet og teoretisk, så gå blot trostigt løs på sagen, så vil duften af hamp og tjære snart give dig mod på at arbejde videre.

Husk Rikki-tikki-tavis motto: Løb hen og find ud af det!

Med venlig spejderhilsen
Galle.

Knudsen sammen med 7 kammerater. Disse blev grundstammen i 1. Assens trop, der var en kendsgerning den 23. januar 1910 ifølge et andet fotografi på vor historievæg i tropshuset.

I 1918 var der 43 spejdere, som dette år deltog i nældehøsten. Et stykke tid under krigen havde vi også et stykke jord til kartoffeldyrkning, hvor der blev slidt bravt.

I jamboreen i København 1924 deltog troppen med 12 mand, og i 1926 var 7 spejdere på cykletur i Tyskland over Lübeck til Hamburg, og 3 år efter var 3 mand fra troppen, bl. a. korpsets internationale kommissioner, Kay Lauritzen med i jamboreen i England.

To af troppens førere rejste til Amerika og har derovre opnået den højeste udmærkelse, de kunne opnå, nemlig at blive »Eagle-Scouts«.

Troppenshuset på havnepladsen

Onsdag den 23. januar 1935 var hele troppen samlet på »Phønix« for at fejre troppens 25 års fødselsdag, og samme år deltog vi med 13 spejdere i korpsets store jubilæumslejr i København. I 1940 kom det første nummer tropsbladet »FAKLEN«.

Efterårskonkurrencen 1947 gik ind — atter med en spændende indledning. Som et led i efterårskonkurrencen blev troppens alarmplan sat i funktion en mørk vinteraften — syv minutter efter var den første patrolje på ulykkesstedet — den sidste kom 3 minutter senere!

Året efter afholdtes divisionsturneringen ved Faldengård ved Glamsbjerg, hvor 1. Assens for 3. gang i træk blev nr. 2 i striden om rævehalen.

I oktober fejredes 40 årsdagen for den første spejderpatroljes oprettelse her i Assens med en spændende guldgraverøvelse. —I denne tid arbejder vi på fuld kraft med troppens 40 års fødselsdag, som fejres januar 1950. Old Jill.

PRÆMIEKONKURRENCE:

På opdagelse i sproget

Denne konkurrence gik ud på at finde flest mulige ord, som er ens, læst forfra og bagfra. Der var flere af jer, der havde opsporet en imponerende mængde ord og vist en strålende opfindsomhed i ord dannelse (!), og der var mange fikse små sætninger, hvor jo hvert ord gav et point. En del af ordene og sætningerne var for kunstfærdige og kunne ikke godkendes!

Bedst blev PF Troels F. Christensen, Fredericia med 129 points — deraf 64 for sætninger. Andenpræmien fik ulveunge Per Westergaard, Skagen (95), og trediepræmien gik til Carl Schultz, Brødstrup (79) — altså tre jyder, bravo!!

Her er en liste over de godkendte ord og sætninger; hvis der er ord, du ikke kender, så spørg far eller mor om betydningen af dem. Aha — ara — baggab — bukse-skub (!) — badedåb — damemad — did — dompapmod (!) — dyd — død — dåd — ebbe — ege — eje — elle — ene — eve — fif — gig — gøg — hih! — huh! — hæh! — høh! — i — kajak — kik! — kok — kuk — kæk — lal — led-del — lul — lusesul(!) — mam-mam — mellem — murrum — nyn — næn — obo — pap — pep — pip — radar — rar — reber — rejder — reder — regninger — rejser — rener — retter — rir — ror — ror — rur — rær — rør — rør! — seles — seles — ses — sneens — snekkens — stedets — sus — sys — søs — sås — sås — tit — tot — troppsport (!) — tut — tæt — uhu! — viv — vov — vov-vov — væv — ø — å.

Egenavne: Adda — A.F.A. — Akka — Anna — Asa — Ata — Bob — Ebbe — Imi — Laval — Otto — Ovo — Oxo — Pop — Saras — S.A.S. — S.O.S. — Sys — Tot —.

Sætninger o. l.: Av Eva! — del i led! — den ene ned — de red — De ved — dunk Knud (!) — en af dem, der tit red med fane — lev vel! — lys syl — lånt nål — mas Sam! — med dem! — mor i Rom — ned i tiden — nedrev verden — red Eder! — red ene dér — rejs jer! — ret søster! — rum i mur — rød dør — som mos — som død mos — som mellem mos — som tæt mos — sygt gys — sød døs — var ene rav — var i rav — var mellem rav — være ræv — ålene lå. Puh—ha!

ilæum

ge som sit Mot-
lader det gaa,
de Iver har for-
ned smaa Ting,
'ing, og saa bil-

t Arbejde, hvad
et til at opgive

elkømt et Par
forstaa, at det
bare for at let-
de nu end kan
være, at det hele
nde se ud til.

land

Mad og Mælk,
Efter Maaltids-
stationen.
registrering af
Børnene var
ges. Flere skrev
ngene.
en for alle Vin-
ejste med deres
t i Landet, hvor
e Børnene. Det
for Rejslederne
for Børnene der-
op begyndt. Og

FEM GULDGRAVERE FORSVUNDET I ØDEMARKEN CAI

Undsættelsesinspektioner udsendes om kort Tid

Associated Press.
MILFORD, mandag.

Ved den lille By Milford, der er en af Civilisationens yderste Forposter paa Grænsen til det vilde, menneskefattige Alaska, er der atter for første Gang siden Jack Londons Dage gjort rige Guldfund, og paany er Eventyrene fra hele Kloden draget til disse Egne for i deres umættelige Guldthirst at trodse umenneskelige Anstrengelser under deres Jagt paa det røde Guld.

Mellem dem, der først i November naaede frem til Milford, var fem unge Mænd, Jack Harnish, Hal Campbell, Mac Donald, Charlie Bates og Franske Louis fra forskellige canadiske Byer. Efter hvad vor Korrespondent erfarer, begav de sig straks paa Vej fra Milford for at naa frem til de nyopdagede Guldaarer i Porcupine River Distriktet. Saa vidt man forstod, var de gaaet i Kompagni, men siden da har man intet erfaret om deres Skæbne.

Da Guldfeberen ved Aarhundredskiftet rasede i disse Egne, tog man ikke større Notits af fem Menneskers Forsvinden, men nu, 50 Aar efter, ser man anderledes paa det I 1949 kan det ikke tolereres, at fem Mand forsvinder, uden at der gøres ihærdige Forsøg paa at undsætte dem. Man har meget faa Spor at gaa efter, naar Undsættelsesekspeditioner i den nærmeste Fremtid — til Trods for den tiltagende Vinter — vil blive sendt ud fra Milford; det er indlysende, at disse Ekspeditionsmedlemmer maa være Folk, der gennem et langt Liv er trænet op til at trodse Strabadser

De fem forsvundne Guldgravere
Th. under Billedet, Holdets Leder Jack Harnish

og Farer. Man vil i den kommende Tid i Spænding afvente Nyheder om disse dristige Mænds Kamp mod en vild og ubønhørlig Natur under deres Anstrengelser for at komme paa Spor af de fem forsvundne Canadiere.

Det er lykkedes VANCOUVER-KUREREN at fremskaffe et Billede af de fem Guldsgere, taget i Milford umiddelbart før de begav sig ud paa den Færd, der maaske skal blive deres sidste.

Stanley M
Mens han en
blev klemte i
gravet fri og
i frisk Luft i
ter, paaastod
rask, selv om
et ordentligt
i en Hakke
med at rydde
hvinende Brag
le Huset bra
ningamandska
til Stede og
siden. »Efter
var ødelagt a
han stort Mo
at have været
Da han blev
sagde, at han
delen af sin
var helt rask
vi spurgte om
havde faaet i
hvor de var i
den hans Sky

Under et
den 17-aarige
en Gade, hvor
ramt Uden a
ren, — fjendt
stadig hen og
George hen t
jo kunde vær
spærret ind
lik hurtigt o
ene Hus var
var ingen son
George beslut
Stige i Nærhe
da Halvdeilen
klatrede op i
Beværer hen
ne var klemte
var der en M
Tid at splide,
der var Tid al
at give efter
kunde styrte
ges arbejdede
og naaede tils
dem forstigt
Vinduet til H

Som eksempel på, at dramatiske begivenheder kan finde sted rundt om i verden endnu den dag i dag, bringer vi dette udklip fra den kendte dansk-canadiske avis »Vancouver-Kurere«.

PATRULJE-FØRER!

Sørger du for, at dine patruljemøder og patruljeture er præget af fart og afveksling? — Savner du gode ideer, finder du dem i korpsets instruktionsbog

PATRULJE-ARBEJDE

Pris kun kr. 1,25

Fås i depoterne

Er du

SØSPEJDER?

I så fald står du dig ved at anskaffe korpsets splinternye instruktionsbog

NAVIGATØR-MÆRKET

så snart du påbegynder træningen til dette krævede mærke. Indeholder bl. a. farvetavler over lanterneføring, vindstyrkesignaler og sømærker.

Pris kr. 2,50 Fås i depoterne

Korpset rundt

Der var engang

en trop, og denne trop havde en tropsfører, og denne sagde en dag til sine drenge: »Vi må have et orkester«.

»Ha-ha«, sagde drengene, for de havde et rigtigt signalhorn, og når de spillede på det, troede folk, at dommedag var nær. »Ha-ha«, sagde drengene igen, »hvordan får vi pengene«. Og så sagde de igen »Ha-ha«. — »Jo«, sagde tropsføreren, der var en pæn ung glatbarberet mand, »vi laver nogle papirindsamlinger«.

Og det gjorde drengene så — — og i dag har drengene et orkester. »Ha-ha«.

1. Absalon, H.K.D.
Teddy.

Et tigerbo.

Tiger-troppen i Nysted på Lolland er for ca. 1 år siden vågnet op til dåd efter at have ligget i dvale i nogle år. Og de tigre er nu så vågne, at de gennem en stor-slået gave fra baronen på Alholm med eksempelløs hurtighed har fået rejst et nydeligt tropshus, som findes afbildet i et nr. af tropshuset.

Fribytterne still going strong!

Ved divisionsturneringen i efteråret tilbageerobrede vi vores andenplads, og havde desuden den glæde, at en af vore patruljer hjemførte pladen for lejrspil, og troppen tog turn-out pladen.

Vi håber således at have gjort den gamle skrøne om, at søspejdere ikke kan hævde sig på landjorden, til skamme.

Jens Grevy, jmd.

Mottoet for det nye år!

Nu er det snart jul igen, og mon vi ikke alle sammen glæder os lidt til det? Der er ferie og julegaver og alt det der — ja, og så er der jo da julen selv. Hvad betyder den for os? Mon ikke den minder os om ham, der lærte os, »at du skal elske din næste som dig selv«? Vi vil gerne selv være glade i julen, derfor vil vi også gerne se andre glade og eventuelt bidrage lidt dertil. Derfor håber vi også gennem vores jule-good-turn at sprede lidt glæde på steder, hvor det måske ellers kan være skralt med den. Og det er udmærket, og gid I må få held til at sprede lidt glæde, hvor fattigdom og hverdagens bekymringer kan gøre det svært at finde ind til den. Det er en rigtig spejderopgave. Men det er ikke nok at være spejder een gang om året. Husk, hvad Baden-Powell skriver i sin forklaring til spejderlovens § 5:

»A scout — — must try his best to do at least one good-turn to somebody every day«.

Skal vi ikke lade det være mottoet for det nye år?

(»LOGBOGEN«, Havmændene).

På den yderste nøgne ø!

1. Korsør trop har etableret en frændetropforbindelse med verdens nordligste spejdetrop, 1. Honningsvåg trop, der har hjemme i umiddelbar nærhed af Nordkap.

Det er 1. Korsør trops leder, kommunelærer J. B. Nielsen, der har sluttet kontakten med denne trop,

som han traf under en rejse i den norske Finmark sidste år, og arbejdet går i første række ud på en almindelig udveksling af korrespondance gennem en smukt udstyret vandrebog. Man vil senere uddybe venskabet ved gensidige besøg og fælles sommerlejre. Der startes desuden en konkurrence på distance, og første opgave er allerede udarbejdet. De to troppe skal her fremstille en turistbrochure om deres respektive byer.

Korsør Avis.

Krig i Fastlandets store skove.

Krigere i kostelig fjerdragt svang tomahawken og udstødte lange, ildevarslen krigshyl, inden de sprang i den hvide mands ildsprudende kano, der skulle føre dem ned ad floden til de store skove i øst. Krigshyl skar gennem luften, så hvide mænd, der lå ved flodbredderne for at fange fiskegudens gaver, var ved at springe i vandet af skræk. Nu forestod den vældige kamp mellem stolte stammer.

Da den syge måne skinnede mellem flængede uvejrsskyer, lyste stammernes bål på kampvante krigere, der havde slængt fredspiben væk og gravet stridsøkse op. Tamtarners enstonige lyd kaldte krigerne til dåd. Maddepoterne skulle erobres. Fjendelejr udspejdes. — Kæmper skalperes. Sære lyde i natten. Ugleskrig og kampdrøn. Skovsønners uheldssvangre skrig. Blod. Faldne krigere. Spænding og uhygge.

Sent sov indianerne, men snart vågnede Randersspejderne til budskabet om, at Laksetroppen og Niels Ebbesens trop havde besejret de 3 andre troppe i den vældige dyst.

Hvem bruger hvad?

Helt nemt var det vist ikke, men nu kan du jo se, hvor skarpsindig du var:

Nr. 1 bruger 2, nr. 2 bruger 17, nr. 3—20, 4—21, 5—18, 6—7, 7—11, 8—15, 9—19, 10—9, 11—5, 12—23, 13—13, 14—12, 15—10, 16—22, 17—6, 18—4, 19—16 (lap med sin hund), 20—1, 21—14, 22—8, 23—23.

Rævepatruljen i Bytroppen, Nykøbing Falster, er i fuld gang med at fremstille fine juledekorationer til uddeling på byens aldershjem.

Orden i pengesagerne!

Tropskassererens hilsen til ulve og spejdere i 9. Århus lyder således:

Til glæde og gavn for flok og trop, oh, drenge gør med kassereren op. Det gælder din egen og

patruljens ære, slet ingen af jer restanter må være. I kan jo så godt, når vi holder

fejder, Men hvordan med kontingentet for hver ulv og hver spejder?

Nu året ganger så hastigt på hæld, — begynd ej det nye år med gæld.

Redaktøren har Ordet!

Atter går et år på hæld, og dermed slutter så den 33. årgang af **SPEJDERNES MAGASIN**. — 1949 bragte ikke helt den forøgelse af bladets stofmængde, som både I og jeg havde håbet på, men mon ikke det bedres i 1950?

Og hvad byder vi så på i det nye år? I stedet for Gamle Ravn, som ærligt har fortjent en ferie efter mange års værdifuldt medarbejderskab, har vi planer om en »altmuligmandsside« med lidt af hvert. — Da patruljeførerne som bekendt er et særdeles vigtigt led i korpsets arbejde, får de en hel side i den kommende årgang, og den første artikel har selveste **Mr. Wilson, direktøren for Det internationale Bureau** skrevet til **MAGASINET!!** — Heller ikke om **Landsskovmands-turneringen på Hylkedam** i påsken er det sidste ord sagt endnu, og selvfølgelig skal vi til sin tid høre om **sommerens jamboretter** og andre aktuelle spejderbegivenheder.

Fra korpset er der til førerne kommet besked om, at **bonuskvitteringer** fra depotet skal indsendes inden 31. januar. — Er du klar over, at disse bonuskvitteringer er penge værd? — aflever dem derfor omgående til din PF eller TF, så støtter du jeres økonomi.

Og så — med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår — på gensyn i 1950!

Torben

NYE VÆBNERE OG RIDDERE

Væbnere

»Søfarerne«, Dragør Søsp.-trop:

TA Sven Holm.
PA Per Jacobsen.
Sp. Flemming Schwarz.

6. Godthåb trop:

PF Ole Ross.
PF Finn Andreassen.
PA Finn Larsen.
PA Gunnar Hauerberg.
Sp. Flemming Nielsen.
Sp. Otto Hessellund.
Sp. Leif Antvorskov.

Ullerslev trop:

Skm. Bent Hansen.
Skm. Holger Jørgensen.

Nybyggerne trop:

PA Sven v. d. Osten.
PA Ole Kettel.
PF Sven Th. Petersen.

2. Godthåb trop:

PF Ole Thomsen.
PF Erik Jørgensen.

1. Odense trop:

PF Axel Melgaard Eriksen.
Finn Skjoldborg.

1. Ebeltoft trop:

Skm. Jørgen Andersen.
Skm. Bent Josiasen.

6. Østerbro Trop:

PF Mogens Ifversen.

1. Mariager trop:

Jens Olsen.
Svend Simonsen.

Laksetroppen, Randers:

PA Ole Thomasen.

5. Odense, Sct. Georgs trop:

PA Jens Krogsgaard.
Sp. Steen Thulstrup.

Falkonerspejderne, Fr.berg:

PF Sven Aage Rossen.
PA Max Jensen.
PA Hans Bagger.

1. Vejle trop:

PF Hans Thygesen.
PA Stig Jensen.

1. Randers trop:

PF Niels Thorup Sørensen.

»Forstbrødrene«, Bagsværd:

PA Henning Heilberg Larsen.
PA Henrik Thorup Jensen.

Bådsmandsnoren:

»Fribytterne«, Brønshøj:

PA John Grevy.
TA Per Wedell Topp.

Riddere

6. Godthåb trop:

Skm. Karl Kjæmpe-Jensen.
Skm. John Mortensen.

1. Odense trop:

Skm. Hans Jørgen Andeysen.
PF Jørgen Jensen.

1. Mariager trop:

Søren Thorup.

Falkonerspejderne, Fr.berg:

PA Søren Vagn Jensen.
PF Kjeld Aggelund.

5. Odense Sct. Georgs trop:

PF Kjeld Broch-Laursen.

VANDRINGER

60 km

5. Odense, Sct. Georgs trop:

TA Egon Kjær Schmidt.
Skm. Hans Ole Jacobsen.
Skm. Benny L. Hansen.
PF Kjeld Broch-Laursen.

1. Ebeltoft trop:

PF Bent Sørensen.
PF Jørgen Elle.
PF Ib Asger Olsen.
PA Mogens Madsen.
PA Erling Lykke.
Sp. Ryhne Nielsen.

75 km

1. Mariager trop:

Jørgen Nørregaard.
Søren Thorup.

100 km

1. Brønshøj trop:

PF Per Diepgen.
PF Finn Nerland.
PF Finn Østergaard.
PA Mogens Pedersen.

ILDBOR

1. Bøgild trop:

Skm. Børge Rasmussen.

MANDAG...

TIRSDAG...

ONSDAG...

TORSdag...

FREDAG...

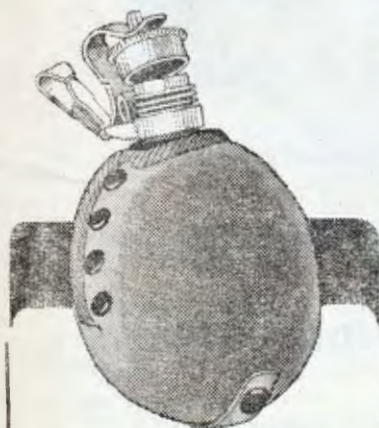

LØRDAG!!!

ØNSK DIG JULEGAVER FRA DEPOTET

Her er nogle gode tips, men brug også det lille julekatalog,
som var med Spejdernes Magasin sidste gang

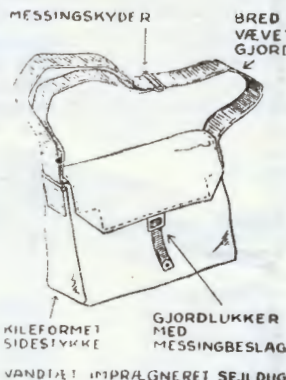

FELTFLASKER

- finsk militærmodel med
skrueprop og aftage-
ligt feltbetræk .. kr. **8⁸⁵**
Et parti brugte feltflasker i
samme model **4⁸⁵**
..... kr.

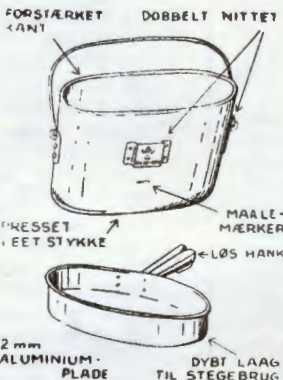
Engelsk skuldertaske

khaki **9.60**

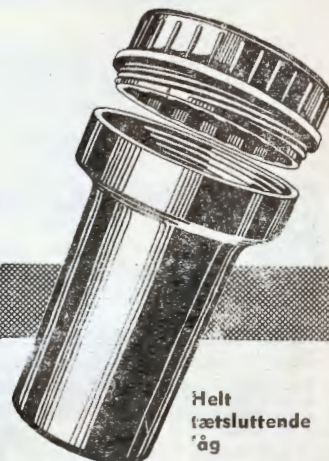
Billy Can enkeltmands-

kogesæt **9.85**

Spejdernes lommebog 1950

er udkommet, benyt bestillingssedlen fra sidste
nummer, inden den bliver udsolgt

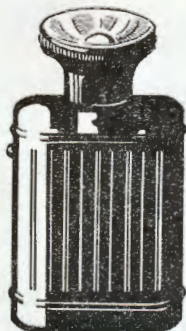

PROVIANTBOX

Anvendelig til sukker, gryn,
mel, te og kaffe. Tåler fald og
stød. 13 cm høj, pr. **1,50**
stk.

4 stk. 5,00

LYGTER

Gummilygten „Frangart“	11.00
Stavlygte med focus	5.50
Aluminium stor størrelse	7.75
3 cel.	9.85
Hellesen, forniklet, 2 cel.	14.50
3 cel.	17.50
Lommelygte, flad m. 3 farver	19.00
- alle priser er med element og pære -	4,25
Pandelampe	13.85
Batteri til denne	2.25

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: cand. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund
Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Søre.

Nørre Farimagsgade 39
København K., Tlf. Palæ 4526
Eksp. Kl. 9-17 1/2, Fredag 9-18, Lørdag 9-14
Odense: Klostervej 19, tlf. 12.418
Århus: Østergade 26, tlf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K., Telefon
PALÆ 5711 . Kontortid Kl. 8-16, Lørdag
Kl. 8-12 Giro 2284
Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret